

פרולוג

“בוקר טוב ילדות, לקום.” הקול של צילה המדריכה קטע את החלום המתוק של טילי. צילה הרימה את התריס וקרניים מסנוורות של בוקר מילאו את כל החדר. טילי פקחה עיניים לאט לאט, ואז נזכרה שהיום יום רביעי, ועצמה את עיניה בחזרה, מכניסה את ראשה לתוך השמיכה.

“אוף, למה צילה העירה אותי. אני בכלל לא רוצה לקום.”

טילי הקטנה לא אהבה את ימי רביעי. היא היתה רוצה לישון מיום שלישי בלילה עד יום רביעי בלילה, ולהתעורר אחרי שכל המבקרים עזבו, והפנימיה שלהן חזרה להיות פנימיה רגילה של ילדות ומדריכות ואם בית.

בלי שום אבות או אמהות, דודות או סבתות שבאות לבקר את הילדות שגרות בפנימיה, ילדות שלא יכולות לגדול בבית מכל מיני סיבות.

”גם אני לא רוצה לקום. בואי נעצום עיניים חזק ונעשה את עצמנו חולות.” דבי לחשה לה באוזן.

דבי היא החברה הכי טובה שלה. בעצם, היא לא רק חברה טובה, היא ממש כמו אחות. כבר ארבע שנים הן יחד בפנימיה, באותו חדר, מיטה ליד מיטה. ממש כמו אחיות.

”אי אפשר.” טילי ידעה. ”צילה לא תאמין לנו. היא תבין שזה בגלל שאנחנו שונאות את יום רביעי”.

לטיילי לא הגיעו מבקרים. אף לא פעם אחת. אפילו לא קרובת משפחה רחוקה. והיא הרגישה גלמודה ועזובה בכל יום רביעי מחדש.

גם לדבי לא הגיעו מבקרים. חוץ מפעמיים, שבהם הגיעו הדודים שלה מאנגליה לישראל וקפצו לפנימיה לפגוש את האחיינית הקטנה והיתומה שלהם.

ולה, לטיילי, לא היה אף קרוב משפחה. לא היו לה דודים באנגליה הרחוקה ולא בשום מקום.

אבא ואמא שלה נהרגו בתאונה קשה כשהיא היתה רק בת שנה, והיא בכלל לא זוכרת אותם. אבא שלה היה גר צדק, צדיק ותלמיד חכם, כך סיפרה לה פנינה, אם הבית.

פנינה סיפרה שיש לה סבא וסבתא בשוויץ, אבל הם בעצם לא סבא וסבתא אמיתיים, כי הם גויים והיא יהודיה, ומאז שאבא התגייר הם אינם קרובי משפחה.

אמא שלה בעצמה התייתמה מאימה בגיל צעיר, וטילי ידעה שיש לה רק סבא מבוגר שגר באמריקה, שהוא אבא של אמא, אבל מאז שאמא שלה עלתה לארץ ישראל וחזרה בתשובה - הקשר עם הסבא ניתק.

מעניין אם הסבא הזה יודע שאי שם, בפנימיה רחוקה בארץ ישראל, נמצאת הנכדה שלו. נכדה חמודה בת שש ושמה טילי, שהיתה שמחה לפגוש אותו, את קרוב המשפחה היחיד שלה בעולם כולו.

טילי לא שיערה שיום רביעי הזה אינו יום רגיל ככל ימי הרביעי שהכירה. היה זה יום של מפנה בחייה. אילו היתה יודעת זאת - היתה מזנקת מהמיטה, מתארגנת בחריצות ומגיעה ראשונה לחדר האוכל.

אך מכיון שלא ידעה, צילה נאלצה לגעור בה כמה פעמיים עד שהואילה בטובה לצאת מן השמיכה ולהתחיל להתארגן.

בשעה שלוש וחצי, קצת לפני השעה שבה המבקרים מתחילים להגיע, קראה אם הבית לטילי, הכניסה אותה לחדרה וסגרה את הדלת.

"אני עומדת לספר לך משהו מאד מפתיע, טילי." פתחה פנינה, אם הבית. "בואי, שבי על הכיסא והקשיבי".

טילי טיפסה על הכיסא במתח, מצפה לשמוע מה עומדת פנינה לספר לה.

"ישנה אישה אחת נחמדה מאד שרוצה לאמץ אותך לבת".

"לאמץ?" טילי נבהלה. היא אהבה מאד את הפנימיה, ואת דבי שהיא ממש כמו אחות. היא אהבה את כל החברות בקבוצה שלה, את צילה המדריכה ואת פנינה אם הבית ואת מינה המבשלת הטובה. היא לא רצתה לעזוב וללכת לגור בבית שהיא לא מכירה, עם אישה זרה שבטח תהיה קשוחה ותקיפה כמו בכל הסיפורים.

"אני לא רוצה ללכת לאימוץ." קולה רעד. היא נשכה את שפתיה כדי לא לפרוץ בבכי.

"אני שמחה לשמוע שטוב לך כאן." פנינה חיבקה אותה. "את לא הולכת מכאן, מתוקה. המאדאם הטובה רוצה לאמץ אותך מרחוק".

מאדאם זה גברת בצרפתית, טילי זכרה. כך קוראת פנינה לכל הגברות התורמות הנכבדות שמגיעות מדי פעם לבקר בפנימיה שלהן.

פנינה, אם הבית, מתבלבלת לפעמים, ולתוך המשפטים שלה משתרבבות מילים בצרפתית. הילדות צוחקות, מנסות

לשנן את המילים המצחיקות שהן לא מכירות, ולנחש למה התכוונה פנינה.

“איך מאמצים מרחוק? כמו דודה של יפה'לה מחוץ לארץ?” טילי רצתה לדעת.

“כן. בדיוק. הבנת את זה, ילדה חכמה.” אם הבית מחאה כפיים. “היא תשלח לך חבילה בכל יום רביעי, ותרצה לדעת עליך הכל. אם טוב לך אצלנו, ומה את אוהבת לעשות, ואיך את מתקדמת בלימודים.”

“איך היא תדע עלי הכל?”

“את תכתבי לה מכתבים, והיא תשיב לך במכתבים משלה.”

“אבל... אבל... אני רק התחלתי כיתה א'. אני... בקושי יודעת לכתוב, אני... רק התחלתי ללמוד לקרוא קמץ ופתח.”

“אז הנה לנו סיבה למה כדאי לך להתאמץ ולהצליח בלימודים.” פנינה ליטפה את שערותיה ברוך. “בתחילה צילה תעזור לך לכתוב ותקריא לך את המכתבים של מאדאם התורמת, עד שתלמדי לעשות זאת בעצמך. בסדר?”

“בטח!” טילי קפצה מהכיסא. התרגשות התחילה לחלחל לתוכה. גם לה תהיה קרובה בימי רביעי, קרובה טובה ודואגת ששולחת לה חבילות ומתעניינת בשלומה.

מסכנה דבי. רק שהיא לא תקנא.

“למה... למה דווקא אותי? למה היא לא רוצה לאמץ את דבי?” טילי שאלה, מוטרדת, את אם הבית.

“כך החלטנו.” אם הבית ידעה להיות תקיפה לפעמים, וכשהיא מדברת כך יודעות כל ילדות הפנימיה שהגיע העת לשתוק וללכת.

וזה בדיוק מה שעשתה טילי. היא אמרה תודה רבה ומיהרה לעלות לחדרה שבקומה הראשונה.

כשעלתה במדרגות, הטרידה אותה השאלה - איך היא תקרא לאישה התורמת? תורמת זו מילה רחוקה כזו, ומכובדת, וטילי רצתה להרגיש שיש לה דודה קרובה.

שבוע חלף. יום רביעי נוסף הגיע. הפעם לא היה לצילה קשה להעיר את טילי. היא היתה הראשונה שסיימה להתארגן, וקיבלה הרבה מחמאות מצילה המרוצה.

בשעה ארבע, כשהמבקרים החלו למלא את הפנימיה, טילי נקראה לחדרה של פנינה, וזו הושיטה לה את החבילה הראשונה מהתורמת המאמצת.

טילי פתחה בהתרגשות וביראת כבוד את דבק הנייר. בחבילה חיכה לה לוח שולחני קטן, חבילת גירים, וסט אותיות מגנט צבעוניות שאפשר להצמיד ללוח ולהרכיב מילים. היה גם

פתק קטן, ובו כתוב באותיות דפוס מנוקדות, שטילי הצליחה
לקרוא לגמרי לבד:

לטילי היקרה,

הרבה הצלחה בלימוד הקריאה.

המתנה והפתק מילאו את ליבה במשהו חם ומתוק שהיא לא
הכירה עד אז. באותם רגעים מתוקים היא ידעה איזה שם
יתאים למאדאם התורמת המופלאה שלה. היא תקרא לה
נדיבה.

ומאז, בכל יום רביעי, כשהפנימיה מתמלאת במבקרים,
הגיעה אליה חבילה מנדיבה. ובזמן הביקור, בין ארבע לשש,
היא ישבה עם צילה בחדר המדריכות, וזו עזרה לה לקרוא
ולכתוב.

לא חלפו חודשים רבים, וטילי כבר קראה היטב ולא היתה
צריכה את עזרתה של צילה.

בכלל, בזמן הביקור היא העדיפה לבלות עם דבי, כדי שדבי
לא תרגיש עזובה בזמן שכמעט כל בנות הפנימיה מבלות עם
בני משפחותיהן. טילי חיכתה לשעות הערב, ורק לפני זמן
כיבוי האורות - היתה פותחת את החבילה ומתיישבת לכתוב
לנדיבה שלה מכתב, לספר לה את כל קורות השבוע.